

ding; men der var andre, som ikke var det ærede Medlems Partifæller, men Socialdemokrater, der havde ofret mere paa deres Uddannelse, men som ikke fik det.

Det ærede Medlem, som nylig talte, Hr. C. O. Pedersen, omtalte en Henvendelse, som var sket fra Markhypotekforeningen i Sønderjylland. Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om dette Andragende. Uagtet jeg har den allerstørste Sympati med de Folk, som nu kommer til Regeringen og beder den tage sig af Sagen, er det min Opfattelse, at disse Folk er kommet for sent. Det faktiske Forhold er jo dette, at saa at sige alle, der havde Gæld paa deres Ejendom, havde Hypoteker i deres Ejendom, har udbetalt dem, og mange har udbetalt dem med fuldstændig værdiløse Mark. Det er beklageligt, at der ikke er taget Hensyn til dette Forhold paa et tidligere Tidspunkt. Det er aldeles givet, at der er overgaaet disse Hypotekejerne en saa stor Uret, som der overhovedet kan overgaa Mennesker i finansiel Henseende. Mange af disse Folk har solgt deres Ejendom og altsaa faaet en Obligation, stor eller lille, for den afleverede Ejendom: Jord, Bygninger, Kreaturer, Maskiner og alt, hvad der har hørt til Ejendommen, og nu kommer saa disse Folk, som skylder dem Penge og siger: Vi vil betale Obligationerne ud med Mark — for Obligationerne lyder paa Mark —, og hvis de betaler dem nu i Øjeblikket, er det med rent værdiløse Penge.

Det er egentlig meget trist at se paa, hvad der foregaar nede i Sønderjylland paa dette Omraade; for det vidner ikke om et godt Landsmandsskab, dette, at en god dansk Mand kan gaa hen til en anden god dansk Mand, som han har udstedt en Obligation til, og sige: Nu vil jeg udbetale dig denne Obligation, og Du skal have, hvad den lyder paa i Mark — skønt disse Mark ikke har en Øres Værdi. Jeg siger, det er et daarligt Landsmandsskab, som her udvises, og det sørgelige er, at man kan se en Søn udbetale til sin Fader paa den Maade, eller det er maaske en Broder, der udbetaler til sin Broder saaledes, eller Slægtninge, der udbetaler til Slægtninge. Det er meget beklageligt, og hvis der var en Mulighed for at gøre noget for disse Folk, saaledes at de, som har haft Profitten, om jeg saa maa sige, ved Tilbagebetalingen, kom til at erstatte Hypotekejerne noget for det Tab, de har lidt, synes jeg, det var rimeligt. Jeg ved ikke, om det er muligt at gøre det. Men jeg kan jo ikke tænke mig, at naar den ene Part, altsaa Skyldneren, har taget hele Fordelen, og den Mand,

der har haft Penge til gode, har maattet tage hele Tabet, det saa bagefter skal være Staten, der skal dække Hypotekejernernes Tab. Jeg ved ikke, om der kan skabes en Løsning, hvorved de Folk, der har udbetalt med værdiløse Penge, skulde komme til at erstatte Hypotekejerne noget af deres retmæssige Ejendom, men det var i hvert Fald værdt at tage under Overvejelse, og jeg henstiller til den højtærede Erhvervsminister at tage Spørgsmaalet under den velvilligste Overvejelse.

Men jeg kan ikke lade være med at mene, at Henvendelsen er kommet paa et for sent Tidspunkt, og jeg maa meget beklage, at den tidligere Regering i saa høj Grad har forsømt sine Pligter paa dette Omraade. For man vilde i hvert Fald paa et givet Tidspunkt, den Gang man indførte Kronen dernede, kunne have fastlagt den Kurs, der da var, saa Obligationernes Værdi ikke var gaaet længere ned. Men det har man ikke gjort, man har ikke rørt ved det Forhold og ikke villet røre ved det, til Trods for, at der har været saa mange Henvendelser dernedefra, som der har været, til den forrige Regering.

Man taler jo nu om, at den nuværende Regering skal gøre noget i Valutaspørgsmaalet, og man taler om, at den nuværende Regering skal vise Forhandlingsdygtighed. Som jeg allerede har sagt, har der paa dette Omraade ogsaa været mange Henvendelser til den forrige Regering, men den har hverken vist Villie eller Evne, synes jeg, til at ordne dette Spørgsmaal og heller ikke Forhandlingsdygtighed. Som Svar paa den nuværende Regerings Forsøg paa at løse Valutaspørgsmaalet, har Højre og Venstre i det andet høje Ting fejlet Regeringsforslaget ned af Bordet og har derefter sagt: Kom med nye Forslag og vis Forhandlingsdygtighed!

Det interesserede mig at høre det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen omtale Grænsespørgsmaalet. Jeg fik af hans Udtalelser det Indtryk, at han, der var valgt som — hvad man kalder — Flensborgmand, nu har forladt dette Standpunkt og er gaaet over til Aabenraagruppens Standpunkt, og det tror jeg kun, man kan hilse med Glæde. Han udtalte her, at den Grænse, vi har faaet, lod der sig ikke rokke ved, den maatte blive. Jeg glæder mig over, at han har forladt de vildfarende Veje, han har været ude paa, og nu staar paa et bedre Standpunkt.

Ved Finanslovens første Behandling i Fjor henlede jeg Opmærksomheden paa, at Hedeselskabet havde ansøgt om at faa